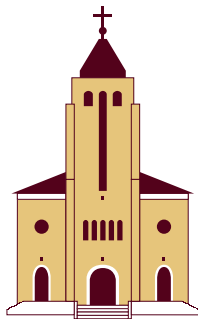

MUSTÁRMAG

Budapest-Pestszentlőrinc-Szemeretelepi Szent István Király Plébánia

ALAPÍTVÁ: 1992 • 2025/4. SZÁM • DECEMBER 14.

A FÉNYESSÉG LEGYŐZHETETLEN

Karácsonykor szívünk mintha nyitottabb lenne a transzcendensre: gyermekkori, régi karácsonyok emlékei szólalnak meg szívünkben, az evangélium szavai ismerősen csengenek, és ünnepélyesen várják, hogy befogadjuk őket: „*A világosság a sötétségbe jött, de a sötétség nem fogadta be*” (Jn1,5). Időzzünk el egy picit János evangélista mondatánál, keressük meg benne az Örömhírt! A „befogadni” ige helyén álló eredeti görög szót (*katélaben*) helyesen fordíthatjuk úgy is, ahogy azt az ortodoxok teszik, így a mondat a következőképpen hangzik: *a sötétség nem győzte le*. Nem tudta legyőzni. Mennyivel több reményt sugároz így a jánosi mondat! Nem a sötétségé az utolsó szó, mert az Isten nem hagyta el az embert! Megtestesülésével Isten megerősítette a világ teremtése után olvasható mondatot: „*és látta Isten, hogy mindaz, amit alkotott, nagyon jó*” (Ter 1,31). Egyedül az ember teremtése után hangzik el: nagyon jó. Ez az, amiben az eredeti bűn homálya bizonytalanságot lopott; ez az az állítás, amit félőnszorongón kétségbe vonunk, ami után szomjazunk. Valóban nagyon jó létezni? Értelmes-e a létem? Fontos vagyok-e valakinek? És miért Örömhír a legyőzhetetlen fényesség?

Minden karácsonykor eszünkbe juthat Isten igenlése: mennyire nagyra tartja az embert, akinek testvérévé akart lenni! Ugyanakkor megüzenete azt is: testünk feladat. Az első, amit tehetünk, hogy elfogadjuk önmagunkat Isten ajándékaként. Ha ez sikerül, mások számára is azzá leszünk. A szépséget, a gazdagságot Isten adja: a szegényes istálló így válik a legszebb palotává, ezért lehet a betegség keresztje alatt nyögő ember is a Szentlélek temploma, és ezért lehet az orvos nehéz körülmények között is Krisztus hordozója. Mert az *Isten emberré lett, hogy az ember Istenné legyen* (Szent Ágoston). Nem önerőből, nem magunknak köszönhetően, hanem ingyenes isteni akaratból. Lépten-nyomon megtapasztalhatjuk önmagunk és mások határait, néha pedig ezek átlépését: az önfelülmúlásból fakadó apró hétköznapi csodákat. Mert az élet-halál határa egy másik, magasabb szellemi síkon húzódik, s nem mindig ott, ahol az látszik. Az élet az Isten igenlése és elfogadása, az ő szívünkben visszhangzó szavának megértése, az erre adott válasz a legnyomorultabb körülmények között is.

Testünk rádöbrent arra, hogy az életet kapjuk, és nem mi teremtyük, illetve lehetőséget biztosít számunkra az időbeliségre: a jelen tökéletes megélésére. Mondhatnánk

úgyis, Szent Ágoston mondatának parafrázisával: az időtlen az időbe lépett, hogy az időt időtlenné tegye. Az Örök Isten maga látogat meg bennünket: „*Amikor mély csend borult mindenre, és az éjszaka sietős útja közepén tartott, mindenható szava királyi trónjáról eljött közénk*” (vö. Bölcs 18,14). Az Ige testté lett, a nagy csendben, a sötétség közepén fényesség támadt. Az Időtlen, az Örökkévaló az emberben magára vette az időt, hogy az embert az örökkévalóba hívja. Így vált valósággá, hogy a múlt fájdalma a megbocsátásban, a jövő félelme pedig az örök élet ígéletében az ember jelenévé testesüljön. Ma is, az én életemben is. A Fiúisten vállalta a gyermekséget, az emberi törekenséget, kiszolgáltatottságot és üldöztetést. Vállalta, hogy másokra szorul. Látszólag egy közönséges születés, amitől mégis fényesebb lett a világ.

Azóta egyre többen hordozzák ezt a fényt. Azóta az örök jelenben élhetünk. Hány találkozásban érezhetjük töredékességünket, a megfelelő műszer, gyógyszer hiányát, a fáradságot, esetleg azt, hogy nem tudunk segíteni! Ez is az éjszaka, melyben a Szó, az Ige eljön közénk. Még ha látszólag semmink sincs, mégis miénk lehet minden: látszólag nem történik semmi, valójában túllépjük önmagunkat; *ex-sistálunk*. Létezzünk, egy magunkon kívüli, örök jelenre mutató fókuszponttal. Erre a létre, a legyőzhetetlen Fényre, amit jelezhet csak egy pislákoló örökmécses, még a legsötétebb órákban is rámutathatunk. Cserébe egy köszönöm, egy hálás mosoly, egy kézszorítás, vagy egy sóhaj... – érdemes a fáradság, a törődés, az áldozat! Ezek nyomában születik az a fényesség, ami legyőzhetetlen. Aki legyőzhetetlen, Aki megerősít bennünket: „*mindaz, amit alkotott, nagyon jó*” (Ter 1,31).

Csépányi Gábor atya

TEPLOMUNKBAN IS JÁRT A MIKULÁS

VERSSAROK

Pusztai Sándor:

BENNÜNK FÉNYLŐ CSILLAG

*síráásra görbült a szánk
mikor a legszebben akartunk énekelni*

*gyáva lett bennünk az öröm
ahogy boldogok akartunk lenni*

*induljunk szívünk dzsungelében
az embert megkeresni*

*a jóságot még ma
el kéne kezdeni*

*óh bennünk fénylő csillag
merj már megszületni*

(Csépányi Gábor atya ajánlására)

PÉLDABESZÉD AZ IRGALMAS SZAMARITÁNUSRÓL

Az irgalmas szamaritánus példázatában az ember alapvető kérdéséről van szó. Egy írástudó, tehát az exegézis mestere felteszi a kérdést az Úrnak: *„Mester, mit kell tennem, hogy elnyerjem az örök életet?”* Az írástudó valójában provokálja Jézust. A Törvény ismerőjeként ő pontosan tudja, hogy a Biblia mit válaszol erre a kérdésre, de látni akarja, hogy ez a próféta, bibliai tanulmányok nélkül mit fog erre mondani. Az Úr rámutat az Írásra, amit a kérdező úgyis ismer, és hagyja, hogy ő maga adja meg a választ. A Törvény ismerője válaszol: *„Szeresd az Urat, a te Istenedet teljes szívedből, teljes lelkedből, minden erődből és minden gondolatoddal; és felebarátodat szeresd úgy, mint önmagadat.”* Jézus erről a kérdésről nem tanít egyebet, mint a Tóra, amelynek minden értelmét egyesíti magában ez a kettős parancs. Most azonban a tanult embernek igazolnia kell magát, aki nagyon jól tudja, mi a válasz erre a kérdésre. Ám, hogy miként kell alkalmazni az élet gyakorlatára, az már kérdéseket vet fel.

A konkrét kérdés így szól: De hát ki a „felebarát”? A szokványos válasz, mely a szentírási helyekre támaszkodik azt mondja, hogy a „felebarát” az ugyanazon néphez tartozót jelenti. A nép szolidáris közösséget alkotott, amelyben mindannyian felelősek voltak egymásért, ahol a közösség egésze hordozott mindenkit. Vajon az idegenek, akik más néphez tartoztak, nem voltak „felebarátok”? Ez ismét ellentétben áll az Írással, amely az idegenek szeretetére szólít

fel, mert Izrael is idegenként élt Egyiptomban. Hol kell megvonni a határt? Általában csak a nép körében élő zsellért tekintették a szolidáris közösséghez tartozónak, s így „felebarátnak”. A „felebarát” fogalmának más korlátozásai is voltak, az eretnekeket, az árulókat, az elpártoltakat nem kell felebarátnak tekinteni. A szamaritánusok nem ►

ANYAKÖNYVI ADATOK

KERESZTELŐK

✠ **Donáth Benedek**

születési dátum: 2024. szeptember 10.
keresztezés ideje: 2025. október 19.

TEMETÉSEK

† **Henn Andrásné**

(Mórocz Ilona Mária)

születési év: 1935
temetés ideje: 2025. november 7.

† **Solymos János**

születési év: 1944
temetés ideje: 2025. november 14.

† **Háromszéki Miklósné**

(Szakács Ilona)

születési év: 1937
temetés ideje: 2025. november 20.

† **Sátor Károly**

születési év: 1933
temetés ideje: 2025. december 5.

MEGEMLÉKEZÉS A 301-ES PARCELLÁNÁL

2025. október 23.

Annak idején, 1956-ban egy keddi napon zajlottak az események, melyekről napjainkban megemlékezünk, idén egy csütörtöki napra esett október 23-a.

Évek óta hagyománynak mondhatjuk már, hogy ebből az alkalomból plébániánkról néhányan – hol többen, hol kevesebben – elbicikliznek a 301-es parcellához. Már régebben is szerettem volna részt venni ezen a tartalmas programon, de csak idén sikerült először csatlakoznom a csoporthoz.

Kis csapatunk nyolc lelkes fővel indult a plébánia elől, és körülbelül 25 perces tekerés után oda is értünk az Új Köztemetőbe. A Nemzeti Gyászpark Látogatóközpont előtt megtekintettük az őrségváltást, ahol

még heten csatlakoztak hozzánk; volt, aki autóval, volt, aki szintén biciklivel, de más útvonalon érkezett a helyszínre.

Közösen elstétáltunk Nagy Imre sírjához, ahol imával kezdtük: a békéért kulcsoltuk össze kezeinket. *Békefi Zsuzsi* felolvasott egy imát, *Békefi Marci* megemlékezett egy pár szóval Nagy Imréről, majd *Szegedi Kati* mesélt el egy részletet Nagy Bandó András *Arankakór* című írásából. Ezután *Csürke Évi* felelevenítette édesapja történetét, ami a gyerekek számára is igen izgalmas történetnek bizonyult: fegyverekről szólt, titoktartásról, rejtőzködésről, hősiességről és a hazaszeretetről. Szó esett a hontól elszakadt magyarokról is, és arról, hogyan dolgoztuk fel, dolgozták fel szüleink és szüleik a vészhelyzetet, majd az azt követő traumát, hogyan tudtak „újrakezdeni”. A megemlékezésnek talán ez volt a legfontosabb része.

D.-P. Cs.

JÓTÉKONYSÁGI KONCERT A TORONYÉRT

2025. november 7.

Szinte megtelt a templom a Gábor atya ötlete alapján a templomtorony felújítására szervezett jótékonysági koncert alkalmából. Ismert és kevésbé híres szerzők az esthez illő műveit hallhattuk Csáky Andrea, Kónya György, Faragó András atya, Knáb András, valamint a Csáky Andrea tanítványaiból szerveződött kamarakórus jóvoltából. Zongorán és orgonán Faragó Ákos játszott.

Elhangzott: Caccini: *Ave Maria*, Delibes: *Agnus Dei*, Piroye: *La Royal*, Bach: *Herzlich tut mir verlangen (korálelőjáték)*, Franck: *Panis Angelicus*, Marchesi: *Ave Maria*, Stradella: *Pietá Signore*, Frisina: *Ave Maria*.

Nemcsak a zeneszeretőknek szerzett örömet az este, hanem elcsendesedésre, elmélyülésre is lehetőséget kaptunk a muzsikának és az előadónak köszönhetően.

A pápák zeneszerzőjének is nevezett Marco Frisina atya *Cantico dell'Agnello* című dala méltó módon zárta le a koncertet. Kellemes meglepetésként Gábor atya is a kórustagok közé lépett énekelni, a váratlan fordulattal mosolyt csalva az arcokra, és kis humort lopva az est végére.

Hálásan köszönjük Gábor atyának és a felépőknek a szervezést, a zenei élményt és az idejüket, az adakozóknak pedig a rendkívül bőkezű hozzájárulást! Isten fizesse meg mindenki jóságát!

Sz. Sz. O.

ÁLTALÁNOS ISKOLÁS HITTANOSOK A PILISBEN

2025. november 8.

Úticélunk a Sas-szikla és környéke volt. Reggel csúf, esős időre ébredtünk, de ez nem tántorított el bennünket. Míg Piliscsá-bára elértünk szakadatlanul esett. A vasúti városban ismerkedéssel, bemutatkozással kezdtük, s mire elmondtuk a reggeli imát, elállt az eső. Így kellemes őszi időben telt el a nap sok érdekes látnivalóval és a kevésbé sportosaknak néhány kihívással. Kezdődött a Kálvária kápolnájához való felmáshzással, majd tovább mentünk a Gomba-szikla felé, ami egy különleges képződmény. Nehéz is lenne felsorolni mind a szebbnél szebb lát-nivalókat, melyeket a Pilis hegység tartogat a vándoroknak.

Napunk fénypontja a Sas-szikla volt, amit a gyerekek megmáshzáhattak. Jóleső fáradt-

sággal a tagjainkban indultunk hazafelé, de még vetettünk egy pillantást a kis erdei kunyhóra, ahol tavaly nyáron bőrig áztunk.

Álljon itt a gyerekek véleménye:

Nekem minden tetszett, de a legjobb a sziklamáshzás volt. • Sneider Letícia (1. osztály)

A kirándulás nagyon tetszett. Máskor is elmennék egy ilyen kirándulásra, mert olyan jól meg volt szervezve és jól összejött egy közösség. Megismerkedhettünk Gábor atyával is. • Király Gergely (4. osztály)

Nekem a Sas-szikla tetszett a legjobban és az, hogy felmáshzáhattam rá. Még fotó is készült róla. Csodás volt a kilátás! Hangulatos volt a fenyőerdő is. • Pisaru Jázmin (5. osztály)

Nekem a sziklamáshzás volt a legjobb és a legizgalmasabb. A Sas-sziklára való fel-máshzás nagyon tetszett. Volt ott egy szűk kis

barlang még oda is bebújtam. • Szikszó Bálint Teofil (2. osztály)

Nagyon jó volt. Vándoroltunk két hegyre is. Majd megpillantottuk a Gomba-sziklát, utána az úgynevezett Ördögoltár-szikla következett. Felmásztunk a Sas-sziklára is. Jó nap volt. • Marosvölgyi Máté (2. osztály)

Szerintem nagyon jó volt ez a túra, mert sok nevetés, gyaloglás volt. Ezért én úgy gondolom érdemes volt kipróbálni. Aki nem szeret túrázni annak is ajánlom, mert rövid és könnyű. Az is szuper volt, hogy kicsikkel és

szülőkkel is lehetett menni. Gyaloglás közben nagyon jó és vidám volt a hangulat, így az idő gyorsan eltelt. Remélem máskor is lesz lehetőség, hogy eljöhessek egy ilyen szuper túrára. • Lengyel Jázmin (7. osztály)

Szerintem egy kicsit hosszú volt a táv. Én nem szeretek túrázni, de amikor eljöttem erre a jó kirándulásra a legjobb tanárommal, nagyon megkedveltem a túrázást. Az is jó volt, hogy a barátnőmet is el lehetett hívni, ennek különösen örültem. Szerintem érdemes az ilyen lehetőséget kihasználni, mert mozogsz és levegőzől is. Ha lesz még erre lehetőségem, akkor nagyon szívesen megyek máskor is. A kirándulás nagyon szuper és jó hangulatú volt, mert olyan emberekkel lehetett együtt lenni, akiket még nem ismertél. De azért ennél lehetett volna rövidebb is... • Erdélyi Kira (7. osztály)

Nagyon jó volt egy kicsit kirándulni. Pláne, hogy a hittanos csoporttal mentünk. Megnéztük a Gomba-sziklát, ami tényleg úgy nézett ki mint egy gomba. Jártunk az Ördögoltár-sziklánál és a Sas-sziklánál is. Nekem a Sas-szikla tetszett a legjobban, mert felmásztunk rá. • Kocsor András (4. osztály)

N. K. E.

DR. CSÉPÁNYI GÁBOR

Az előző számunkban közölt interjú folytatásában Gábor atya hivatásának érdekességeiről, szabadidejéről és az ünnepi készülődés papi részéről mesél.

■ **Talán mindenki tudja, hogy a papoknak van egy jelmondata. A tiéd mi?**

Gábor atya: A teljes papi jelmondatom a zsolozsmában, a 150. zsoltár után olvasható dőlt betűkkel: „*Daloljon a lelketek, daloljon a szívetek is, vagyis dicsőítsétek meg Istent lelketekben és testetekben egyaránt!*” De mit jelent megdicsőíteni Istent? Akkor dicsőítem meg Istent, amikor a helyemen vagyok. Amikor ott vagyok, ahová Ő hívott. Akkor az életem elkezd arról szólni, aki az Isten. Onnan tudom meg, hogy hová hív, hogy képes vagyok őrá figyelni és hiszek, bízom abban, hogy Ő van, megszólal, és ez jó. És amikor fölismerek egy hívást, akkor van bátorságom abba az irányba indulni.

■ **A szentbeszédre hogyan szoktál felkészülni?**

Gábor atya: A szentbeszédre Benedek pápa és Ferenc pápa is a *Lectio Divina* módszerét ajánlotta, én ezt tanítottam, tanulom és alkalmazom. Ez úgy néz ki, hogy hívom a Szentlelket, aztán elolvasom az adott részt az Evangéliumnak, és elmélkedem, meg imádkozom vele akár egy héten többször is. Hogyha fölismerem, hogy Isten mutat valami szépet, ahol hálát adhatok a felismert igazságért, akkor ezt lehet kapcsolni az élethez. A saját tapasztalataimból is merítek még, illetve sokszor eszembe jutnak asszociációk, versek a Szentlélek által, néha még a prédikáció alatt is, például, ha történik valami spontán dolog, ami releváns, akkor azt bele szoktam foglalni. Van még egy nagyon divatos helyi szokás, hogy a papok szerdán reggel összegyűlnek reggelizni. Ott is szoktunk evangéliumozni, tehát reggeli után kicsit leülünk, elolvassuk az Evangéliumot, aztán gondolkodunk, és végül megosztjuk egymással, ami eszünkbe jut. Illetve meg szoktam nézni a kommentárt – az nagyon fontos – hogy mit jelent például a szöveg önmagában? Mit jelent a szöveg nekem? Mi az, amit az Úr el akar ezzel mondani? Néha még a közönség is szempont, például a fiataloknak másképp beszélek Istenről, mint az időseknek vagy a betegeknek.

■ **Tartottál már külföldön szentmisét?**

Gábor atya: Igen, Ausztriában németül tartottam az egyik újmisémet, Olaszországban ►

és megkérdezte, hogy szívesen vállalnám-e ezt a helyet. Én pedig mondtam, hogy igen, örömmel.

■ **Milyen tervek vannak a szívedben a plébánia jövőjével kapcsolatban? Van esetleg valami tiszta cél előtted?**

Gábor atya: Szeretném, ha a plébánia egy imádkozó plébánia lenne. Természetesen ennek a plébániának van történelme, nem gondolom, hogy én itt nagy történelmi változást hoznék, de azt igen, hogy segítsék embereket abban, hogy imádkozni tanuljanak, és én is tanulom közben az imát. Isten el akar jönni, minden ember szívéhez el akar jutni, és nekem papként az a küldetésem, hogy segítsék az embereket abban, hogy rátaláljanak; és azon kívül, hogy egy szöveget elmondunk, az imádság valóban párbeszéddé válhasson.

Az álomom egy olyan plébánia, ahol sokan figyelnek Istenre, és a hétköznapi döntéseiket nem nélküle, hanem vele hozzák meg. És minél több olyan ember van, aki átadja a szívét az Istennek, és hallgat az Ő szavára, hívására, annál előbbé válik a közösség. Mert Jézus azt mondta, azért jöttem, hogy életük legyen és bőségben legyen (Jn 10:10). Ezt a bőséget keressük, amikor órá figyelünk, és Ő ezt meg is adja, amikor hallgatunk rá.

■ **Szerinted hogyan segíthet Isten a különböző generációk közötti kapcsolatteremtésben?**

Gábor atya: Szerintem az a kérdés, hogy lehet-e az Isten közelébe férközni, lehet-e valóban órá figyelni, mert ha valóban Jézusra figyelünk, akkor igazzá válik az, amit Pál apostol ír: „Ti, akik távol voltatok, Krisztusban közel kerültetek egymáshoz.” Ti, akik távol voltatok, vagyis mi, akik most látják egymást először, testvérekké válunk, ha Krisztusra figyelünk. Például ha valaki eljön egy hittan csoportba, akkor otthon érezheti

▶ olaszul több helyen is, egy hónapig egy hotelben Cavallinóban, ami Jesoló mellett található, meg Rómában is miséztem olaszul.

■ **Milyen érzések merülnek fel benned a plébániai helyezés kapcsán?**

Gábor atya: Az utolsó egy-két évemben Esztergomban sokat imádkoztam. Mondtam a Szentléleknek, hogy úgy érzem, nyílik a szívem. Hogyha azt mondja most, hogy menjek, akkor megyek szívesen. És tényleg, kilenc év után itt volt a lehetőség. A bíboros úrnak, amikor Szemerén járt bérálni májusban, annyira megtetszett ez a közösség, hogy úgy gondolta, ide szeretne papot küldeni, és rám gondolt. Elhívott beszélgetni,

magát, ha Jézusra figyelünk, mert ő is érezheti úgy, hogy Jézus hívta ide, és nem véletlen, hogy eljött. A világot nem véletlenek irányítják, hanem az Isten gondoskodása.

■ **Tartod a kapcsolatot más plébánosokkal? Van papi baráti köröd?**

Gábor atya: Sokféle baráti köröm van, az egyik az *Inteam*. Ez egy szójáték, arról szól, hogy csapatban és bensőségesen egyszerre. Mindenkinek szüksége van az intimitásra, és ebben a csoportban mi Istennel keressük az intimitást. Öten vagyunk benne papok, és az elmúlt nagyböjtben körülbelül ezer fiatal végezte velünk a böjti felkészülést egy felkészítő füzet segítségével, aminek az volt a célja, hogy mindenki megtalálja a saját anyanyelvét Istennel, és azt, ahogyan ő tud imádkozni. Mindig a következő nagyböjti vasárnap evangéliumát kezdtük el imádkozni különböző módszerekkel. Elkezd-tük hétfőn, és minden nap másfelől közelítettük meg, másféle módszerrel. Többek között a Pestszentlőrinci Főplébánián is sokan végezték a gyakorlatot, ez tulajdonképpen egy nagyböjti lelkigyakorlat, amit kis csoportokban lehetett végezni. A füzet kérdéseket is tartalmaz, amik segítenek abban, hogy istentapasztalatainkról egymás között tudjunk beszélni.

Van egy lelkiségi papi csoportom is, járok egy szupervíziós körbe, ahol lelki vezetőkkel találkozom. Most éppen egy plébániai vezetői képzést végzek, ott is látok más papokat.

■ **A plébániai feladataidon kívül van más irányultságú küldetésed?**

Gábor atya: A plébániai tevékenyedésen kívül hivatásgondozó is vagyok az egyházmegyében. Én vagyok az egyházmegye hivatásgondozó referense, és ebben *Doma atya* a munkatársam. Hivatásukat keresőknek szervezünk programokat, adunk lehetőséget, hogy tisztázzák hivatásukat. Erről

szól nyaranta Dömösön a hivatástisztázó lelkigyakorlat, amit kispapokkal szervezünk, az *Iránytű* hivatástisztázó műhely, amelyben Doma atya is tag más szerzetesrendek hivatásgondozóival együtt. Évente harminc fiatallal tudnak foglalkozni kurzusszerűen. Október 18-án volt a *Betekintő* nevű program a Városmajorban, az is hivatásukat kereső fiatalembereknek szól, Doma és *Beni* atyával együtt szervezzük.

■ **Mi a legszebb része a papi hivatásnak?**

Gábor atya: A legszebb része a hivatásomnak, amikor Istennel együtt lehetek. Nagyon szeretem a szentmisét, meg azt, amikor együtt fedezzük fel az Istent, és azt a tapasztalatot, amikor valakit kísérhetek az imádságban, és látom, hogy találkoztak vele.

■ **Mi a hobbid?**

Gábor atya: Szeretek kirándulni és szeretem a verseket.

■ **Mi a kedvenc filmed?**

Gábor atya: Az egyik a *Holt költők társasága*, a másik a *Patch Adams*.

■ **Szoktál-e könnyűzenét hallgatni?**

Gábor atya: Ha autóval megyek valahová, szoktam rádiót hallgatni, mindenben ►

► igyekszem Istent keresni. Mikor egy köny-nyűzenei dal felcsendül, és találok benne valami olyat, ami kifejezi az Istent, akkor azt örömmel fedezem föl. A Kowalsky meg a Vega *Varázsszavak* című dala nagyon lényegre törő. A varázsszavakról szól, amik kellenek a mindennapi élethez, a *sajnálom*, a *bocsáss meg*, a *köszönöm* és a *szeretlek*. A *sajnálom* és a *bocsáss meg* a szentgyónás az egyház életében, a *köszönöm* és a *szeretlek* a hálaadás, az Eucharishtiának a szentsége. Ezek a szavak teszik a mindennapi kapcsolatokat élővé. Egy házasságot is ezek a szavak éltetik, e szavak gyakorlása, a mindennapi megbocsátásnak és a hálának a kifejezése.

■ *Így karácsonyhoz közeledve mesélj arról, hogy milyen plébánosként/papként egy nagyobb ünnep!*

Gábor atya: Az ünnepeket plébánosként még nem tudom, hogy hogyan élem meg, mert ez az első plébániám.

Arra viszont emlékszem, hogy ministránsként nagyon felemelő volt, különösen a szent háromnap – tehát a húsvéti ünnepkörnek az ünnepei –, illetve a karácsonyt is nagyon szerettem papnövendékként is. Egyébként volt lehetőségem néhányszor szent háromnapot ünnepelni egy kis faluban, nem a mi egyházmegyénkben, hanem Gyúron. Amikor Rómában tanultam, mindig hazajöttem karácsonyra és húsvétra, mert örültek a segítségnyújtásnak. Miután Rómában a pápai magyar intézetben elég sokat koncelebráltunk, törekedtem arra, hogy ha nagy ünnepeken itthon vagyok, lehessen saját misém. Ezt a mi egyházmegyénkben nehezebb volt megvalósítani, furcsa érzés is volt újmisésként is tapasztalni. Hívogattam sorra az atyákat, és mindenki felajánlotta, hogy persze, mehetek koncelebrálni. De hát én egész évben koncelebrálok, és oda szeretnék menni, ahol szükség

van rám, ahol segítség egy ilyen szentmise. A Székesfehérvári Egyházmegyét találtam meg és ott segítettem. Káplánként pedig mindig beosztottuk a plébános atyával, hogy melyikünk mondja a misét, és közben ki koncelebrál vagy gyóntat.

Tehát plébánosként most fogom még csak megtapasztalni, hogy milyenek az ünnepek, de alapvetően szeretek ünnepelni, úgyhogy arra számítok, hogy örömteli lesz. Szépen szól a kórus, és remélem, hogy kap helyet a gitáros kórus is, mert azt is szeretem, és van helye a liturgiában – nem minden gitáros énekel, de elég sok lélekemelő énekünk van.

Hála Istennek, a szüleim még élnek, meg van három testvérem, úgyhogy szokott lenni családi ünnep is. Megállapodunk, hogy mikor tud összejönni a család, és aznap találkozunk, általában ez 25-e délután, karácsony napja.

Az interjút – amelyhez Gábor atya a diakónusszentelésekor készült képeket adta illusztrációnak – a gimis ifik,

Kolozsi Hortenzia, Szepesi Annamária és Tőke Boglárka készítették

KÉT CSOPORTBAN AZ IFIK

Az idei tanévnyitó alkalmunkat a Don Boscóban tartottuk, amin szép számban voltunk jelen régi és új tagok egyaránt. Egy rövid bemutatkozó kör után *Gábor atya* emlékezetes szemléltető eszközök alkalmazásával felvezette a délután első felét, ami az udvaron lehullott falevelek összegereblyézése és beszákolása volt. A testmozgást követően arról beszélgettünk, hogy ki hogyan jött ide, mit vár az ifitől, milyen vágyai vannak, és ő mit tud hozzáadni. A programot egy közös vacsorával zártuk.

Szeptembertől az eddigi ificsoport az aktív tagok korosztályára való tekintettel egyetemista ifiként fut tovább, és mellé új csoport alakult a gimnazista korosztályból. Az alkalmakat az eddigi módon kéthetente péntekenként 20–22 óráig tartjuk a plébánián: páros héten a gimnazista, páratlan héten pedig az egyetemista csoporttal.

Az egyetemista csoportba érkezett számos új tagnak köszönhetően az év eddigi alkalmain olykor már kissé szűkösnek bizonyult a hittanterem. Az estékre legtöbbször Gábor atya hoz valamit az istenkapcsolat témakörében, ami aztán egy imában zárul. Novemberben eljött hozzánk a Jézus Szíve Nővérek Társaságától *Guadalupe nővér*, akivel a hivatásáról és hazájáról, Mexikóról beszélgettünk.

A pénteki hittanokon túl havi rendszerességgel a gitáros miséken vállalunk zenei, felolvasói és perselyezési szolgálatot. Emellett úgynevezett „játszós/faktos” alkalmakat is tartunk, ahol az egész estét társasjátékozással, filmnézéssel és egyéb klubjellegű elfoglaltsággal töltjük, kéthavonta pedig kirándulást szervezünk, ahol a természetben és tartalmas beszélgetésekben tapasztaljuk meg Isten jelenlétét. Szeretettel várunk közösségünkbe minden egyetemista fiatal!

Az egyházmegye egyre nagyobb hangsúlyt fektet a regionális együttműködésekre, amelynek következtében a nálunk már évek óta működő Dél-ifi új lendületet kapott. A délpesti plébániák összefogásával létrejövő programok közé tartozik az **adventi ifjúsági lelkinap** is, ami december 20-án lesz a Pestszentlőrinci Főplébánián 9:30–19 óráig. A nap folyamán lesz ima, szentségimádás, gyónási lehetőség, szentmise, közös ebéd, beszélgetések, és mindez a környékbeli plébániákhoz tartozó fiatalokkal. Az ebéd miatt regisztrációra van szükség, amelyet Gábor atya segítségével lehet intézni. Szeretettel várunk erre az alkalomra minden 14 és 30 év közötti fiatal!

V. J.

GYERTYAKIÁLLÍTÁS ÉS -VÁSÁR

2025. november 30.

A vasárnap a délelőtti szentmisék után a Nyugdíjas klub szervezésében Ugróczy Péter egyedi gyártású gyertyáinak a kiállítása és vására volt a Don Bosco Községi Házban. Az előzőleg Gábor atya által megáldott gyertyák eladásából 202 630 Ft gyűlt össze, mely összeget a toronyfelújításra fordítjuk.

MÉZESKALÁCSOT SÜTÖTTEK AZ ASSZONYOK

2025. december 2.

A „kisasszonyokkal” kibővített Asszonykör a plébánia helyett kivételesen a Don Bosco Községi Házban tartotta decemberi összejövetelét, amelyen mézeskalácssütés volt az adventi program.

ADVENTI KÉZMŰVESKEDÉS

2025. december 6.

A közelgő karácsonyra gondolva kézműveskedésre gyűltünk össze december 6-án délután a plébánián, és ajándékokat készítettünk. Sok szorgos gyerek és felnőtt munkálkodott együtt. Nagy öröm volt nézni a sebesen dolgozó gyerekeket. Szép ajándékok készültek. A délutánt az adventi

koszorú köré gyűlve fejeztük be. Meggyújtottuk a koszorún a második gyertyát, teázunk és süteményeztünk. Köszönjük a szervezőknek: Némethné Kiss Erikának, Reszei Beának és Szegedi Katinak

KÖZÖSSÉGÉPÍTŐ FALEVÉL-GEREBLYÉZÉS

2025. december 6.

A Gábor atya által meghirdetett közösségépítő falevél-gereblyezés is jól sikerült: sokan eljöttek, és értékes munkájukkal hozzájárultak templomkertünk széppé tételéhez.

ADVENTI IMAÓRA

2025. december 4.

Adventi készülötünk egyik szép eseménye volt ez az imaóra: szépen keretbe foglalta a roratéval kezdődő napunkat.

Az Oltáriszentség előtt, gyertyafényben szánhattunk időt arra, hogy az imában közelebb kerüljünk Jézushoz. Ebben segítettek még elmélkedésre alkalmas szövegek, versek és bibliai szakaszok. A megszólaló, általában közösen felhangzó adventi énekek, ugyancsak részévé tudtak válni az imádságnak. A többféle imaforma között biztos vagyok benne, hogy mindenki megtalálhatja azt, ami segíti abban, hogy egy-egy gondolat, mondat válaszra várjon és találjon benne. Akik szívesen hallgatnak hosszabb elmélkedéseket, végiggondolhatták a Megváltó földi születésének fontos állomásait. Három vers szólította meg azokat, akiknek segít, ha az irodalom világa is bekapcsolódik az elmélyülésbe. A vezetett imák Jézussal való személyes kapcsolatunkra irányították a figyelmünket, a kérdések átgondoltatták velünk, mennyire engedjük magunkhoz közel az Urat. A csendekben megélhettük a találkozást, a hozzánk bekapogtató Jézus vágát arra, hogy mindent átadjunk neki.

A csendes imák és elmélkedések az Úrjövet hármassága köré épültek: az első részben a történelmi Úrjövet kapott hangsúlyt, ez az Ószövetség népének alázatos várakozásában nyilvánult meg, a második részben az eszkatologikus (kegyelmi) Úrjövet köré rendeződtek a gondolatok és imák. Az a várakozás fejeződött ki, amellyel az egyház és népe várja Krisztus második, dicsőséges eljövetelét. A harmadik résznek pedig a kegyelmi Úrjövet került a középpontjába. Ez a hívő ember várakozása Krisztus eljöveteleire minden karácsonykor.

Az imaórán elhangzott egy Szűz Máriához szóló imádság Ferenc pápa *Evangelii Gaudium* kezdetű apostoli buzdításából. Álljon ez itt mindannyiunk buzdítására!

„Szűz és Anya, Mária, te, aki a Lélektől indítva befogadtad az élet Igéjét alázatos hited mélységébe, amelyet maradéktalanul odaajándékoztál az Örökkévalónak, segíts, hogy kimondjuk a mi „igenünket”, most, amikor minden eddiginél jobban meg kell szólaltatnunk Jézus örömhírét.

Te, aki beteltél Krisztus jelenlétével, örömet vittél Keresztelő Jánosnak, aki felujjongott anyja méhében. Te ujjongó lélekkel énekeltél az Úr csodálatos tetteiről. Te, aki szilárd maradtál a kereszt alatt rendíthetetlen hiteddel, és megkaptad a feltámadás örömteli vigasztalását, összegyűjtötted a tanítványokat a Lélek várásában, hogy megszülessen az evangelizáló egyház.

Nyerd el számunkra a feltámadottak új lelkesedését, hogy elvigyük mindenkinek a halált legyőző élet evangéliumát. Adj nekünk szent bátorságot új utak kereséséhez, hogy mindenkihez eljuthasson a soha el nem múló szépség ajándéka. Te, a figyelmes hallgatás és szemlélődés Szüze, a szeretet Anyja, az örök menyegző Menyasszonya, járj közben az egyházért, amelynek te a legtisztább ikonja vagy, hogy soha be ne zárkozzon és meg ne álljon az ország felépítésére irányuló szenvedélyében.

Az új evangelizáció Csillaga, segíts nekünk, hogy felragyogjunk a közösség, a szolgálat, a lángoló és nagylelkű hit, az igazságosság és a szegények iránti szeretet tanúságtételében, hogy az evangélium öröme eljusson a föld végső határáig, és annak egyetlen peremvidéke se nélkülözze világosságát.

Az élő evangélium Anyja, a kicsinyek örömeinek forrása, könnyörögj érettünk! Ámen.”

N. Gy.

ADVENTI LELKIGYAKORLAT

2025. december 6–7.

Az idei adventi lelkigyakorlatos prédikációkat december 6-án és 7-én az esti szentmiséken *Molnár Miklós* rákosligeti plébános atyától hallhattuk. Az atya közvetlen hangnemben, a vasárnapi olvasmányokra építve mondta el prédikációit.

Az olvasmány, mint az adventi időszakban oly sokszor, ez alkalommal is Izajás könyvéből (*Iz 11,1-10*) származott, a messiási kornak a békéjét idézte meg, amelyben az együtt legelésznek vadak, mindenütt béke és igazságosság lengi be a vidéket.

A szombati prédikációban szó volt arról, hogy az állatvilágban – bár ma erről szeretünk megszépítő, idilli világot idézően beszélni – okkal van jelen az agresszió, megélhetést és túlélést jelent. Sajnos bennünk emberekben is mindennaposan megjelenik a harag, a düh. Kis szójátékkal élve mi is okosan – vagyis okkal – vagyunk ingerül-

tek. Az önismeret sokat segít abban, hogy felismerjük haragunk valódi okát, hiszen így már könnyebben megszeliđíthetjük magunkat.

A szentlecke (*Róm 15, 4-9*) kibontásával folytatódott az elmélkedés, mely a szövegnek elsősorban a felkarolás gondolatát járta körül. Krisztus emberré lett, vállalta mindannyiunk szolgálatát szeretetből és irgalmasságból. Ez az önfeláldozó odafordulás egyben minta is számunkra. „*Karoljátok fel tehát egymást, amint Krisztus is felkarolt benneteket Isten dicsőségére!*” Az atya kiemelte, hogy mindannyiunk feladata, hogy felkarolóként legyünk jelen. Egy plakátot említett, amelyet a rákosligeti plébánia karitász csoportja tett ki a templomba. A képen egy padon két alak, Jézus és egy férfi ülnek. A férfi azt kérdezi Jézustól, hogyan engedhet meg ennyi bajt és gonosztságot a világban. Jézus válasza a következő: Érdekes, hogy épp ezt hozod fel, ugyanis én is pontosan ezt a kérdést akartam feltenni neked.

Fontos, hogy ne elégedetlenkedve, zsörtölődve legyünk jelen a világban, hanem vegyünk részt a saját környezetünk szobé, igazságosabbá, örömtelibbé tételében – így karoljuk fel egymást Isten dicsőségére. Ez valójában nem is feladat, hanem annak a reménysége, hogy társak lehetünk az örömhír terjesztésében. Az egyház felelős tagjai vagyunk. Az atya többször is hangsúlyozta, hogy zsákutca az a gondolatmenet, harajunkt kívülálló okokra hivatkozunk, amikor nehézséget tapasztalunk az egyházban (pl. kevés pap). Helyette érdemes megkérdezni magunkat, hogy imádkozunk-e eleget erre a szándékra, vonzóvá tesszük-e családjunkban, környezetünkben az evangélium szerinti életet.

Az evangélium Keresztelő Szent János bűnbánatra való felszólítása volt (*Mt 3,1-12*). ►

► Érdekesnek találtam a „viperák fajzata” megszólítás értelmezését. A viperák menekülnek, amint megérik, hogy veszély közeledik. Ebben az értelmezésben János azt emeli ki, hogy az ember is menekül, ha úgy érzi, vétett – például Ádám és Éva a bűnbeesés után elrejtőztek Isten elől. Az igazi örömhír, amiről sajnos olykor-olykor megfélelkezünk, hogy Krisztus testvérként néz ránk, tudta, hogy bűnösök vagyunk, mégis, sőt ezért halt meg értünk. Az atya több példán keresztül is megmutatta, ha valóban hisszük, hogy Jézus a Megváltó, akkor nekünk már nem kell elbujdosnunk akkor sem, ha vétkeztünk, rá emelhetjük ugyanis tekintetünket az Atyára, mert a bűn súlya már nem nehezedik ránk mázsás teherként.

Tudhatjuk, tudjuk, hogy van bűnbocsánat, van megváltás.

N. Gy.

PLÉBÁNAI ÉLET

FELNÖTTEKNEK HITTAN?

Nagyon megörültem, hogy Gábor atya a tanév elejétől felnőtteknek szóló hittant indított. Sejtettem, hogy jó lesz, hiszen új plébános atyánk az elmúlt 9 évben spirituálisként az esztergomi kispapok lelki nevelésével foglalkozott, és ennél fogva igen jó lelki mesterré vált. Gábor atya prédikációiból is érződik, hogy nagyon élő és bensőséges istenkapcsolata van, és azt hiszem, egy lelki vezetőnek ez a legfontosabb „tudománya”.

Várakozásom beigazolódott: a hétfő esti felnőtt hittanok alkalmával igen változatos és értékes lelki táplálékot kapunk. Volt már vezetett elmélkedő ima a Szentírás egy részletével, neves lelki mesterek könyveinek alapján készült előadás, kiscsoportos megosztás, rövid film, önismereti gyakorlatok, liturgikus továbbképzés és sok minden

egyéb is, mindig sok humorral fűszerezve, és átítatva azzal a belső örömmel, ami Gábor atyából sugárzik.

Azt hiszem nem tudunk eléggé hálásak lenni a Gondviselőnek azért az ajándékért, hogy ilyen mély lelkű és átadott életű atyát kaptunk!

Szeretettel várjuk a kéthetente hétfőn 20 órakor kezdődő kb. 1 órás alkalmakra mindazokat, akik szeretnének hitükben elmélyülni, lelki életükben fejlődni, töltökezni, a közösséghez szorosabban kötődni. Az időpontokat illetően figyeljük a vasárnapi hirdetéseket! A helyszín egyelőre a plébánia alagsora, bár lehet, hogy hamarosan át kell települnünk a közösségi házba, mert nem fogunk elférni...

V. H.

KALOCSAI ROPOGÓS

– *alias sajtos tallér (bátaszéki recept)*

A sok Mikulás és karácsonyi édesség után jól esik egy kis könnyű sós. Hogy miért pont kalocsai ropogós a neve? Ki tudja? Mindenesetre Bácskában így mondják. Íme a recept:

Hozzávalók:

50 dkg liszt, 15 dkg reszelt félkemény sajt, 25 dkg margarin, 5 evőkanál tejföl, 2 egész

tojás, 1,5 evőkanál só, 6 g sütőpor, ízlés szerint egész kömény.

Elkészítés:

A hozzávalókat összegyúrjuk, kinyújtjuk, pogácsaszaggatóval kiszaggatjuk, vagy golyókat formázunk belőle, és tallérsütőben megsütjük.

Szüleink, nagyszüleink gáztűzhelyen süttették, forgatva a nehéz, nyeles eszközt. Ma már kapható ennek az elektromos változata, amivel szó szerint gyerekjáték az előállítás. Mindenkinek igazi, lelki töltődést és nyugodt megérkezést kívánok az ünnepekre!

K. L. M.

MUSTÁRMAG

a Szent István Király Plébánia lapja,
alapítva 1992-ben, újrarendítve 2007 decemberében

Jelen lapszámunk munkatársai:

Csepányi Gábor atya,
a gimis ifik: Kolozsi Hortenzia, Szepesi Annamária, Tőke Boglárka,
Derzsi-Pap Csilla (D.-P. Cs.), Knábné Lakatos Marianna (K. L. M.),
Némethné Kiss Erika (N. K. E.), Nemcsics Gyöngyi (N. Gy.),
Szepesiné Szabó Orsolya (Sz. Sz. O.), Vadas Hajni (V. H.),
Vadas János (V. J.)

Fotók:

Steinmann Barkó Emőke, Szepesi Tamás, Viola Zsolt

A plébánia, illetve a szerkesztőség elérhetőségei:

Cím: 1185 Budapest, Tátrafüred tér 15. • Telefon: 292-1407
e-mail: szemere.mustarmag@gmail.com
www.szemere-plebania.hu

VERSSAROK

Pilinszky János:

VONZÁSOK KÖZT

*Vonzások közt, de hívás nélkül,
élég lehet az égboltnak talán,
de nem annak a nyomorúlnak,
ki lát és hall, vagy éppen megvakúlva
hideggel, hővel, méterekkel küszködik.*

*Mert hogyan is lehetnék előbb
a teljes égboltnál, ha nem
a hidegért, a hőért és a
megalázó méterekért.*

(Ezt a verset Molnár Miklós atya olvasta fel adventi lelkigyakorlata második szentbeszéde után – lásd 17. oldal!)

HIRDETÉSEINK

LITURGIKUS ESEMÉNYEK

■ **december 17. szerda:** 17 órától több atya közreműködésével gyóntatással egybekötött Taizé-i imaest lesz, amelyen fiataljaink zenélnek. Használjuk ki ezt az alkalmat! Ez egyben az egyházmegyei szentségimádási napunk is;

■ **december 20. szombat:** 19 órakor kezdődik hagyományos karácsonyváró összejövetelünk a Don Bosco Közösségi Házban;

■ **december 21. vasárnap:** a 9:30 órai szentmisében az e hónapban temetett testvéreinkért imádkozunk;

■ **december 23. kedd:** az idei utolsó gyertyafényes rorate szentmise templomunkban 6 órától;

■ **december 24. szerda:** szenteste: **16 órakor** kezdődik a pásztortjáték • **23:30 órakor** énekes, zenés áhítat lesz énekkarunk közreműködésével. *Éjféltor:* ünnepi éjféli szentmise;

■ **december 25. csütörtök:** Jézus születése, karácsony ünnepe – szentmisék a vasárnapi rend szerint **7:30, 9:30 és 18 órakor**;

■ **december 26. péntek:** karácsony másodnapja – **8:30 órakor** ünnepi szentmise;

■ **december 28. vasárnap:** Szent Család vasárnapja, szentmisék a megszokott vasárnapi rend szerint délelőtt **7:30 és 9:30 órakor**, valamint este **18 órakor**.

■ **december 31. szerda:** 17 órakor évvégi háladó ünnepi szentmise, Te Deum;

■ **2026. január 1. csütörtök:** Újév, Szűz Mária Istenanyaságának ünnepe, *parancsolt ünnep* – **8:30 és 18 órakor** mondunk szentmisét;

■ **január 2. péntek:** a hónap elsőpéntekje, 18:40 órakor a Jézus szíve-litániát imádkozzuk, majd 19 órakor a szentmisén Jézus szívét tiszteljük;

■ **január 5. hétfő:** egésznapos szentségimádási napunk. 18:40 órakor a Jézus szíve-litániát

imádkozzuk, majd a 19 órai szentmisét magyar hazánkért mutatjuk be;

■ **január 6. kedd:** Urunk Megjelenése, Vízkereszt főünnepe, *parancsolt ünnep*, szentmisénk **7 és 19 órakor** lesznek;

■ **január 25. vasárnap:** a 9:30 órai misét az e hónapban temetett testvéreinkért mutatjuk be;

■ **február 2. hétfő:** Urunk bemutatásának ünnepe (Gyertyaszentelő Boldogasszony), egyben egésznapos szentségimádási napunk, így 18:40 órakor a Jézus szíve-litániát imádkozzuk, majd a 19 órai szentmisét magyar hazánkért mutatjuk be;

■ **február 6. péntek:** a hónap elsőpéntekje, 18:40 órakor a Jézus szíve-litániát imádkozzuk, majd 19 órakor a szentmisén Jézus szívét tiszteljük;

■ **február 11. szerda:** a Betegek világnapja, a 19 órai ünnepi szentmisében a betegek kenteinek közösségi kiszolgáltatása azoknak, akik erre külön jelentkeznek;

■ **február 18. szerda:** hamvazószerda, a nagyböjti időszak kezdete, szigorú böjti nap. Szentmise 19 órakor lesz, melynek végén a hamvazás szertartásában részesülhetünk.

■ **február 20. péntek:** 18:15 órakor keresztút, majd 19 órakor szentmise lesz;

■ **február 22. vasárnap:** a 9:30 órai misét az e hónapban temetett testvéreinkért mutatjuk be, egyben ezen a vasárnapon van az országos gyűjtés a katolikus iskolák javára;

HIRDETÉS

■ **Köszönjük mindazoknak, akik már befizették az idei egyházközségi hozzájárulásukat (egyházi adót).** Év végéhez közeledve a szentmisék előtt vagy után a sekrestyében, az irodai szolgálat ideje alatt a plébánián, illetve csekkel vagy banki utalással lehet befizetni. Isten fizesse meg!

ADVENTI KÉSZÜLŐDÉS VERSEKKEL

Idén több vers is elhangzott a lelki programjaink során. Az esti imaórán három verset hallhattuk, a lelkigyakorlatra pedig Miklós atya két Pilinszky-verset hozott, és olvasott fel. Ezeket a verseket érdemes akár át is elmélkedni, róluk mélyebben gondolkodni.

Pilinszky János: **A FÉNYESSÉGES ANGYAL IS**

(Emlékezés egy világháborús karácsonyra)

Az égbolt elsötétedett.
S akár a végétlet
zord fellege tört volna ránk,
a föld is oly sötét lett.
Gyermekszívünk is oly nehéz!
A házak és a kertek,
az egész törékeny világ,
érettük, velünk reszket.
Aztán a roppant csöndön át
puhán és észrevétlen,
a hangtalan meginduló
és puha hőésésben,
akár a fényes pelyhek is
vigyázva földet érték,
a fényességes angyal is,
ő is a földre lépett.

Túrmezei Erzsébet: **ADVENTI ÚT**

Te emberi utunkat végigjártad,
Éles kövei lábad is sebeztek,
Ismerős neked a gond, félelem, bánat,
És jól tudod, hogy most is hányszor kell még
Rögös utakon roskadozva mennünk,
Fáradtságot, fájdalmat viselve...
S most ismét karácsony lesz, és a lelkünk
Tiszta fényekre, boldog énekekre
Sóvárog. Hozzád kiált szívünk vágya:
Ajándékozd minekünk békességed!
Vond adventi utunkat ragyogásba!
Hiszünk, így cselekszel, ha kérünk Téged.
S ha a szent éjszakában Betlehem
Kis jászla elé borulunk, kezed
Tedd rá hajszolt szívünkre csendesen,
Hogy minden vihar elcsituljon bennünk,
És boldogan ujjongva énekeljünk:
Karácsony! Földre szállt a szeretet!

Szent-Gály Kata: A MEGMERÍTŐ

Pusztában élő szent Oroszlán,
kinek a pusztá léte botrány,
s próféta-szónál is nagyobb, –
tudnál-e még hozzánk betörni,
vén Európánkra rádörögni,
hogy: Bűnbánatot tartsatok!

Készülj reá, hogy bírni hanggal
nem könnyű ott, hol mámorokkal
s reklámmal terhes lárma szól,
s közönybe fojtja azt az áldott
megváltó hívást, mit kiáltott
az ajkad egykor: Itt az Úr!

Bebalzsamoztuk szíveinket,
és összehordtunk csodamindent
az otthonunkba, s ideleenn
oly bátran élünk élve, mint a
holt fáraó a piramisban,
arany maszkjától fényesen.

Te Megmerítő Ember, hogyha
az Isten majdnem tűzre dobna,
de megsajnál még, s vízbe vet:
a szenvedésbe, hogy e kába
kultúr-fejűnknek bódulása
szűnjék, és legyünk emberek, –

légy ott a parton még ez egyszer,
és túlvilági türelemmel
halássz ki minket! Mert nagyon
nagysodró ár jön, s úgy magával
képes ragadni, hogy a szánkkal
annyit se szólunk: Irgalom!

Pilinszky János: ELÉG

A teremtés bármilyen széles,
ólnál is szűkösebb.
Innét odáig. Kő, fa, ház.
Teszek, veszek. Korán jövök, megkésem.
És mégis olykor belép valaki
és ami van, hirtelenül kitarúl.
Elég egy arc látványa, egy jelenlét,
s a tapéták vérezni kezdenek.
Elég, igen, egy kéz elég amint
megkeveri a kávé, vagy ahogy
„visszavonúl a bemutatkozásból”,
elég, hogy elfeledjük a helyet,
a levegőtlen ablaksort, igen,
hogy visszatérve éjszaka szobánkba
elfogadjuk az elfogadhatatlant.

Pilinszky János: VONZÁSOK KÖZT

Vonzások közt, de hívás nélkül,
elég lehet az égboltnak talán,
de nem annak a nyomorútnak,
ki lát és hall, vagy éppen megvakulva
hideggel, hővel, méterekkel küszködik.

Mert hogyan is lehetnék előbb
a teljes égboltnál, ha nem
a hidegért, a hőért és a
megalázó méterekért.

